

ת"פ 28429/06/13 - מדינת ישראל נגד רן רחמים גניש, רון גניש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

07 ספטמבר 2016

ת"פ 28429-06-13 מדינת ישראל נ'

גניש ואח'

לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. רן רחמים גניש

הנאשמים

2. רון גניש

נוכחים:

ב"כ המאשימה, עו"ד דניאל אשכנזי

ב"כ הנאשמים, עו"ד מיכל סגל

הנאשמים - בעצמם

גזר דין

פתח דבר

הנאשמים הורשעו על סמך הודייתם בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד, עבירות על סעיפים 380 ו-452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). כמו כן, הורשע נאשם 1 בתקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה על סעיף 273 לחוק העונשין.

כתב האישום תוקן מבחינת הוראות החיקוק אך לא מבחינת העובדות. הנאשמים הורשעו בכך שביום 27.4.12 בשעת לילה הגיעו למלון דן בתל אביב כשהם בגילופין. קב"ט במלון בשם עידן סרב להכניסם, והשניים בתגובה תקפו אותו בצוותא, בכך שדחפו אותו ונכנסו בכוח למלון, משכו בחולצתו והכו את ראשו באגרופים. בנסיבות אלה הגיע קב"ט נוסף בשם אליעד, והנאשמים איימו עליו בצוותא, בכך שנאשם 2 אמר לו "חתיכת זבל, תעוף מפה אני אדקור אותך, אני אשב עליך בית סוהר", ונאשם 1 אמר: "אם לא תעוף מפה חתיכת בן זונה תהיה בן אדם מת". יצוין כי הנאשמים לא הורשעו באיומים. נאשם 1 תקף את אליעד בכך שהכה בפניו במכת אגרופ, וגרם לו נפוחות בפניו ושריטות בידיו. כמו כן תקפו הנאשמים ביחד את שני הקב"טים, בכך שהשליכו לעברם אבנים שנלקחו מאדניות המלון ופגעו בראשו של הקב"ט עידן. הנאשמים גרמו נזק לרכוש, בכך שהשליכו מחשבים מעמדת הקבלה על הרצפה. הנאשמים נעצרו ובתא המעצר בתחנת המשטרה, השתוללו ונאשם 1 קילל שוטר שהיה במקום, תוך שהוא נעמד קרוב אל השוטר צמוד אל

דלת תא המעצר. כאשר ביקש ממנו השוטר להתרחק תקף אותו נאשם 1, בכך שאחז בידי השוטר ומשך אותו אל עבר דלת תא המעצר. בנסיבות אלה כשהודיע השוטר לנאשמים כי הוא נכנס אל תא המעצר, איים עליו נאשם 1 בכך שאמר לו: "בוא בוא כנס, בוא אני אזיין אותך", וכשנכנס השוטר אל תא המעצר, תקף אותו שוב נאשם 1 בכך שדחף אותו ואף ניסה להכותו באמצעות מכות אגרוף בפניו.

בין הצדדים התגבשה הסכמה עונשית חלקית, כאשר ביחס לנאשם 1 הצהירה המאשימה כי תעתור לעונש מאסר בפועל ולהפעלת מאסר מותנה למשך 6 חודשים, ובעניינו של נאשם 2 הודיעה כי תגביל עצמה בטיעוניה ל - 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ככל שזה ימצא מתאים, בעוד שההגנה חופשית בטיעוניה. לאחר מכן, הוצהר על ידי הצדדים כי לא קיים מאסר מותנה בעניינו של נאשם 1.

במסגרת ההסכמות הופנו הנאשמים לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינם.

תסקירי שירות המבחן בעניינו של נאשם 1

בעניינו של הנאשם הוגשה שורת תסקירים.

מתסקיר שירות המבחן מיום 29.1.15 עלה כי הנאשם רווק כבן 29, מתגורר בבית הוריו ועובד במסעדה שבבעלותו. לחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות מהשנים 2008-2012. כמו כן בשנת 2006 נדון הנאשם מבלי שהורשע והוא ביצע בעבר של"צ. הנאשם מוכר לשירות המבחן. ביחס לעבירות נושא תיק זה, מסר הנאשם כי הן בוצעו בתקופה בה שקע בדיכאון על רקע פרידה מבת זוגו, אז החל לשתות אלכוהול בכמויות גבוהות ולצרוך סמים מסוגים שונים. הוא לקח אחריות על מעשיו ואישר כי עובר להגעתו למלון צרך אלכוהול במהלך מסיבה בה בילה. הוא אישר כי הוא ובן דודו החלו להתפרע כשסירבו להכניסם למלון תוך שציין כי אינו זוכר פרטים רבים מהאירוע, והביע בושה על מעשיו. הנאשם מסר לעורך התסקיר כי לאחר ביצוע העבירות פנה ביוזמתו למסגרת טיפולית בתחום השליטה בכעסים, וממסמכים שהציג עלה כי טופל במסגרת "התחלה חדשה", וכי בחודש יולי 2013 נערך לנאשם אבחון על ידי קרימינולוגית במהלכו הביע רצון להשתלב בטיפול. הנאשם השתלב בטיפול פרטני בתדירות של פעם בשבוע ולקח חלק ב - 8 פגישות עד שהפסיק את הטיפול בחודש אוקטובר 2013 מסיבות אישיות, זאת חרף דעתם של גורמי הטיפול אשר התרשמו כי עליו להמשיך בטיפול בו החל, והגם ששירות המבחן התרשם אף הוא מנזקקות טיפולית. כגורמי סיכון שקל שירות המבחן את חומרת המעשים, מאפייניו האישיים של הנאשם, העובדה שעשה שימוש בחומרים ממכרים (אם כי בדיקה שנערכה לו לא העלתה אינדיקציה לשימוש אינטנסיבי בחומרים ממכרים) והעובדה כי ענישה שהוטלה עליו בעבר לא היוותה גורם מרתיע עבורו. כגורמי סיכוי לשיקום, לקח שירות המבחן בחשבון את יציבותו התעסוקתית, המוטיבציה הראשונית שמגלה והעובדה שהליך משפטי זה מהווה גורם מדרבן עבורו לתקן את דרכיו. שילובם של הפרמטרים הללו הביא את שירות המבחן למסקנה כי קיים סיכון בינוני להישנות ביצוע אלימות אשר חומרתן הצפויה בינונית אף היא. על רקע האמור, המליץ שירות המבחן על דחייה במהלכה תבנה עבור הנאשם מסגרת טיפולית ההולמת את צרכיו.

בתסקירי שירות המבחן מיום 29.4.15 ו - 2.7.16 התבקשו דחיות נוספות לצורך שילוב בטיפול והסדרת ההליכים הבירוקרטיים לצורך מימונו.

מתסקיר שירות המבחן מיום 26.9.15 עלה כי במהלך חודש יולי 2015 השתלב הנאשם ביחידה לטיפול בהתמכרויות והחל הליך אבחון בתחום הרגלי צריכת האלכוהול. מדיווח שנמסר מהיחידה, עלה כי הנאשם מגיע למפגשים בעקביות ומשתף פעולה, כאשר ההתרשמות הראשונית היא כי ביצע את העבירות לאחר צריכה אינטנסיבית של אלכוהול, על רקע משבר נפשי בו היה נתון באותה תקופה. הנאשם מסר לגורמי הטיפול ביחידה כי מאז ביצוע העבירות נושא תיק זה הוא נמנע מצריכת אלכוהול. בדיקות השתן שמסר הנאשם נקיות, והוא הביע מחויבות להמשיך ולשתף פעולה הן עם היחידה לטיפול בהתמכרויות ועם שירות המבחן. על רקע זה, ומשלא נפתו נגדו תיקים נוספים, המליץ שירות המבחן לאפשר לו להמשיך בהליך בו החל ולהטיל עליו עונש של"צ בהיקף של 200 שעות.

מהתסקיר המשלים שנערך לקראת דיון שהתקיים ביום 30.3.16, המבוסס על דיווח שנמסר לשירות המבחן מטעם גורמי הטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות וכן על התרשמות שירות המבחן מהנאשם במסגרת השתתפותו בקבוצה טיפולית, צוין כי על סמך בדיקות שתן ונשימה תקינות, ההערכה היא שהנאשם אינו מכור לחומרים פסיכו-אקטיביים. הודגש שיתוף הפעולה מצד הנאשם במהלך הליך האבחון שעבר ביחידה לטיפול בהתמכרויות. שירות המבחן שילב את הנאשם בקבוצת טיפול בתחום האלימות, החל מחודש ינואר 2016. נמסר כי הנאשם מגיע למפגשים כנדרש, משתף פעולה באופן מלא ומביע מחויבות להמשיך ולשתף פעולה עם שירות המבחן. על כן שב שירות המבחן על המלצתו להטיל על הנאשם של"צ בהיקף של 200 שעות וצו מבחן למשך שנה.

מתסקיר משלים נוסף ואחרון מיום 3.7.16, עלה כי במהלך תקופת הדחייה המשיך הנאשם לקחת חלק בטיפול כשהוא משתף פעולה וניכר כי הוא מצליח להתרם משמעותית מהטיפול. צוין כי כיום מצליח הנאשם להתייחס לדפוסיו הבעייתיים ומבין את הצורך בדבר שינוי דרך התנהלותו. על רקע זה התחזקה ההערכה כי יש לנקוט בגישה שיקומית בעניינו של הנאשם, והמלצת שירות המבחן בדבר של"צ בהיקף 200 שעות והטלת צו מבחן למשך שנה נותרה על כנה. לצד זאת המליץ שירות המבחן על הטלת פיצוי עבור נפגעי העבירה, אשר יחדד עבור הנאשם את חומרת מעשיו.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2

מתסקיר שירות המבחן מיום 29.1.14 עלה כי הנאשם 2 כבן 23, רווק ומתגורר בבית הוריו. הנאשם לא גויס לדבריו לצה"ל על רקע רפואי, אולם לא הציג מסמכים המאשרים זאת. מאז סיום לימודיו עובד הנאשם בעסק המשפחתי. הנאשם ללא הרשעות קודמות, וביחס לביצוע העבירות, מסר כי שתו לשוכרה במהלך מסיבה והגיעו למקום במטרה לבקר את הוריו של הנאשם אשר לנו במלון. הוא תיאר כי היה במצב שכרות, וכי חש תחושת תסכול מיחסם המזלזל של המאבטחים לאחר שאלה לא אפשרו את כניסתם למלון. שירות המבחן מצא כי הנאשם מתקשה להתייחס ברצינות לאישומים נגדו ולהתנהגותו האלימה כלפי צוות המלון וכלפי רכוש המלון, תוך שהוא מדגיש את הפגיעה שנגרמה לו ומתקשה לגלות אמפתיה כלפי פגיעתו בקורבנות. עוד מצא שירות המבחן כי הנאשם מתקשה לבחון את המניעים להתנהגותו הפוגעת תוך שהוא שולל את קיומה של בעייתיות בתחום האלכוהול ומתאר את התנהגותו המתוארת כחריגה להתנהלותו בדרך כלל, כך שהוא נוטה להדגיש את חלקיו המתפקדים בפני עורכת התסקיר. הנאשם התבקש למסור בדיקות אולם לא עשה כן, וכשזומן בפעם הנוספת לתכלית זו, לא בוצעה הבדיקה לאור שביתת עובדים.

כאמור, מצא שירות המבחן כי הנאשם מודה באופן פוראמלי במיוחס לו, אולם מתקשה להתייחס לחומרת מעשיו ולגלות

אמפתיה לנפגעים ממעשיו, תוך שהוא שולל בעייתיות בתחום האלכוהול או שימוש בחומרים ממכרים. כגורמים מגבירי סיכון בעניינו, שקל שירות המבחן את האלימות בה נקט, קשייו להתייחס למעשיו ולגלות אמפתיה ואת קשייו בקבלות סמכות ובחשיפת עצמו אל מול גורמי הטיפול. כגורמי שיקום בעניינו נלקחה בחשבון יציבותו התעסוקתית, העובדה שההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע עבורו, והעובדה שלא נפתחו לחובתו תיקים נוספים מאז בוצעו העבירות. שילובם של כל הפרמטרים הנ"ל הוביל למסקנה כי קיים סיכון בינוני להישנות ביצוע עבירות אלימות, אשר רמת חומרתן בינונית. שירות המבחן מצא צורך בשילוב הנאשם בטיפול במסגרתו, אולם משהודיע הנאשם כי הוא לא מוצא טעם בכך, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית בעניינו והמליץ על ענישה משמעותית וקונקרטיה של עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות בעניינם של הנאשמים

שני הנאשמים הופנו אל הממונה על עבודות השירות לשם בדיקת כשירותם לביצוע ונמצאו מתאימים.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמד על חומרת המעשים, על הנזק שנגרם כתוצאה מהם ועל פוטנציאל הנזק הרב הגלום בהם, והגיש לוח תצלומים (ת/1) המתעד את הפגיעות שנגרמו לשוטר שהותקף על ידי נאשם 1. הוא ציין את הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים במעשיהם, טען כי יש לראות בכל המעשים אירוע אחד לצורך קביעת מתחם הענישה, וטען למתחם הנע בין 6 ל - 12 חודשי מאסר ביחס לנאשם 1, לו מיוחסת גם עבירת תקיפת השוטר, ולמתחם ענישה הנע בין 4 ל - 10 חודשי מאסר ביחס לנאשם 2.

אשר לענישה הקונקרטיה, ביקש ב"כ המאשימה שלא לקבל את המלצות שירות המבחן ביחס לנאשם 1 בהעדר סיכויי שיקום משמעותיים, הן לאור משכו הקצר של הליך השיקום נכון למועד עריכת תסקירי שירות המבחן בעניינו, והן לאור עברו הפלילי הכולל הרשעות קודמות בעבירות אלימות. הוא ביקש להעניק משקל של ממש לשיקולי הרתעה בעניינו של נאשם 1, ולהטיל עליו עונש של 8 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי. ביחס לנאשם 2 הפנה לכך שלא שיתף פעולה עם שירות המבחן ושלל השתלבות בהליך טיפולי, וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן כך שיוטל עליו עונש מאסר בעבודות שירות, ברף העליון של המתחם לו טען, לצד מאסר מותנה משמעותי, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשמים טען ביחס לנסיבות ביצוע העבירה כי הוגשה תלונה במחלקה לחקירות שוטרים בגין האירוע נושא כתב האישום, והגיש אסופת צילומים ומסמך רפואי המתעדים את הנזקים הגופניים שנגרמו לנאשם 1 במהלך האירועים (נ/2).

ביחס לשני הנאשמים ציין בא כוחם את הודייתם במיוחס להם והחיסכון בזמן שיפוטי. הוא טען כי השניים מבינים את הפסול במעשיהם, והפנה בהקשר זה לתסקירי שירות המבחן שהתקבלו בעניינו של נאשם 1 ולהליך השיקום המשמעותי שעובר במסגרתם, אשר החל בכך שהנאשם פנה מיוזמתו לגורמי הטיפול (נ/1). הוא ביקש לראות בהליך השיקום המשמעותי שעובר נאשם 1 ככזה המצדיק סטייה ממתחם העונש. הסיגור עמד על משך הזמן המשמעותי שחלף מאז

ביצוע העבירות, במהלכן לא שב הנאשם וביצע עבירות נוספות, וביקש לראות בכך אלמנט נוסף המבטא את השינוי שחולל הנאשם בחייו, לאור העובדה שלחובתו הרשעות קודמות ישנות. ב"כ הנאשם עמד על העונש החמור הצפוי לנאשם אם יגזר עליו עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, שכן זה יוביל לסגירת המסעדה שבבעלותו ויכרות את מטה לחמו. על כן עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן על כלל רכיביה.

ביחס לנאשם 2 טען הסניגור כי עברו הפלילי נקי, וכי מדובר באירוע נקודתי וחריג לאורח חייו, כך שכלל אין לראות בו כמי שזקוק לטיפול, במיוחד לאור העובדה שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק, ובפרק הזמן המשמעותי שחלף מאז ביצוע העבירות לא נפתחו לחובתו תיקים נוספים. הוא עמד על כך כי לא מדובר בנאשם בעל דפוסים עברייניים, וביקש להסתפק בעניינו בענישה צופה פני עתיד לצד פיצוי וקנס.

שני הצדדים הגישו פסיקה התומכת בטיעוניהם.

נאשם 1 אמר כי הוא מצר על המעשים ולוקח אחריות עליהם. הוא תיאר כי ההליך השיקומי שעובר משמעותי עבורו.

נאשם 2 אמר כי הוא מצטער על המעשים ולוקח אחריות עליהם.

דין והכרעה

הערכים המוגנים אותם באות העבירות לקדם הם השמירה על בטחון הגוף בכלל ושל הנושאים בתפקידים של סדר ציבורי בפרט, וההגנה על גורמי אכיפת החוק בעת מילוי תפקידם.

מדיניות הענישה כלפי מעשי אלימות המכוונים כלפי גורמים האמונים על הסדר הציבורי וגורמי אכיפת החוק, בעיקר כשהם מסבים חבלות ונעשים על ידי שניים או יותר, היא מוחשית ומחמירה וכוללת עונשי מאסר במקרים המתאימים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

כתב האישום על מכלול המעשים מהווה אירוע עונשי אחד בהתאם למבחני הקשר ההדוק, כפי שאף טענו הצדדים.

בבוחני את חומרת המעשים בהתחשב בנסיבות בהן בוצעו, אני לוקחת בחשבון את העובדה שמטרת כניסתם של הנאשמים למלון הייתה כשרה, ולא היה מדובר במעשי עבירה מתוכננים אלא בהתנהגות אימפולסיבית, כשחוסר העכבות הושפע מצריכת אלכוהול. אשר למעשים עצמם, מדובר במעשי אלימות בדרגה בינונית ואף מעבר לכך, שכללו דחיפות, משיכות, מכות אגרוף לפנים וזריקת אבנים קטנות. המעשים הופנו כלפי שני נושאי תפקיד, קב"טים במלון, האחראים על שלום אורחי המלון ועל הסדר במלון. המעשים בוצעו בצוותא חדא ונתון זה מגביר את חומרתם. חומרה נוספת גלומה בכך שלמעשי האלימות נלוו קללות ואיומים. המעשים לא היו נקודתיים ורגעיים אלא הופנו כלפי מספר גורמים וכללו כניסה למלון וגרימת נזק לרכוש. פוטנציאל הנזק הגלום במעשים אינו מבוטל, בהתחשב באיברים הרגישים אליהם כווננו המכות ובשימוש באבנים. בפועל, האבנים פגעו בראשו של אחד הקב"טים והמכות גרמו לנפיחות בפנים ושריטות

בידיים לקב"ט השני, והגם שכעולה מתמונות שהוגשו אחת החבלות קרובה לעין, הרי שמדובר בחבלות שטחיות חולפות שלמרבה המזל אינן בדרגת חומרה גבוהה. גם בשלב שבו נעצרו הנאשמים הם השתוללו וצעקו. הגם שלנאשם 1 בלבד מיוחסת גרימת החבלה לקב"ט אליעד, הרי שלאור ההתנהלות המשותפת של שני הנאשמים, וגרימת החבלה לקב"ט עידן על ידי שניהם, איני סבורה כי יש מקום לאבחן בין שני הנאשמים מבחינת הדומיננטיות שלהם בכל הנוגע למעשי העבירה במלון המיוחסים לשניהם. בכל הנוגע לנאשם 1, מעשיו נמשכו גם בתחנת המשטרה והנאשם תקף שוטר שהשגיח עליו פעמיים, לראשונה כשהשוטר מחוץ לתא המעצר, והנאשם אחז בידיו מעבר לדלת ומשך אותו, ובהמשך כאשר נכנס השוטר אל התא והנאשם דחף אותו וניסה להכותו באגרופים לפניו, הכל תוך השמעת קללות ואיומים. בעניינו של נאשם 1 הוגשו לביהמ"ש מסמך סיכום אשפוז ותמונות (2/נ - 3/נ) המעידים על חבלות באזור הלסת, הגב התחתון והאשכים. נטען כי חבלות אלה נובעות מאלימות שוטרים, אך מעבר לכך ולהצהרה בקשר להעברת התיק למח"ש, לא הוכחה טענת האלימות, ומבלי למעט מן האמור אין בנתונים שהוצגו כדי ללמד על נסיבות שיש בהן כדי למעט מחומרת התנהגות נאשם 1 בתקיפת השוטר, כשלא נטען כי אותו שוטר פעל באלימות כלפי נאשם 1 עובר לתקיפתו על ידי נאשם 1. מובן כי לחבלות הנטענות אין רלבנטיות לעניין חומרת המעשים כלפי הקב"טים.

כעולה מן המקובץ, אחריות הנאשמים למעשים בבית המלון היא דומה, אך בהתחשב בעבירה הנוספת שביצע נאשם 1 מול השוטר, מקובלת עליי עתירת המאשימה לקבוע לנאשמים מתחמי ענישה שאינם זהים.

מתחם הענישה בעניינו של נאשם 1 נע מתקופה ממושכת של מאסר הניתנת לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר. מתחם הענישה בעניינו של נאשם 2 נע מתקופה קצרה של מאסר הניתנת לריצוי בעבודות שירות ועד 9 חודשי מאסר. זאת לצד ענישה נלווית, הכוללת גם פיצוי כספי לקב"טים שסבלו מחבלות.

העתירה לסטיה ממתחם הענישה ביחס לנאשם 1 בשל שיקולי שיקום

התנהלות נאשם 1 כפי שנסקרה בהרחבה במסגרת תסקירי שירות המבחן שליוו את הנאשם תקופה ממושכת מאד, ובאה לידי ביטוי בהליכים הטיפוליים, מלמדת על מאמצי שיקום מצד הנאשם לשם התמודדות עם קשיים בשליטה בכעסים. עוד יש חשיבות להליך האבחון במסגרתו הובהר כי הצריכה הפסולה של משקאות משכרים אינה מבטאת התמכרות, אלא תגובה לתקופה משברית, וכן עולה ממנו שהנאשם נגמל מצריכת המשקאות המשכרים ואינו סובל כיום מהתמכרות, והוא נמצא במעקב ופיקוח בהקשר זה. יש בהתנהלות הנאשם מאז ביצוע העבירות, בפניה היזומה למרכז התחלה חדשה, גם אם לא התמיד בהליך הטיפולי באותה עת, ובעיקר בהתנהגותו מאז שהופנה לשירות המבחן, כדי ללמד על מאמצי שיקום, על הכרה בקושי ועל רצון והירתמות לטיפול שאינם פורמליים גרידא, אלא מבטאים רצון לשינוי. איני מקבלת את טענת המאשימה כי מדובר במי שחוזר ומועד, או כי תקופת הטיפול קצרה וראשונית. מתוך רצון לקבל תמונה ברורה נדחו הדיונים מעת לעת, ויש משמעות של ממש לכך שמאז ביצוע המעשים חלפו למעלה מארבע שנים, ושמאז השילוב בהליך הטיפולי לא היה הנאשם מעורב בעבירות. אעיר בהקשר זה כי עברו הפלילי של הנאשם הוא רלבנטי, אך אינו מכביד מאד וברובו הוא ישן מאד. העבירה האחרונה בגינה הורשע נעברה בשנת 2010, ובגזר הדין שניתן לאחר ביצוע העבירות שלפניי, בשלהי 2012, ניתנה לנאשם הזדמנות להשתקם בהארכת מאסר מותנה. דומה בעיניי שלאור כל הנתונים שפורטו לעיל, יש מקום לאפשר לנאשם להמשיך במאמצי השיקום. לעניין סטיה ממתחם הענישה מחמת שיקום, הרי שבהתחשב באופי המעשים ודרגת חומרתם, הגם שאין מדובר במעשים בעלי חומרה יתרה המחייבים נסיבות יוצאות דופן לשם סטיה מחמת שיקום, ובהתחשב בעבר הפלילי הרלבנטי, ומנגד, במאמצי השיקום

והמלצת שירות המבחן, ובהתאם להלכות הנוהגות בפסיקה, יש מקום לסטיה ממתחם הענישה בדרך של קיצור לא מבוטל של משך המאסר לריצוי בעבודות שירות (לענין תוצאה של סטיה בדרך של קיצור משך הענישה, להבדיל משינוי אמצעי הענישה, אני מפנה לפסיקה שהגישה ההגנה: ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' אלקרעאן**, עפ"ג 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**). גם לאחר ששקלתי את הטענות לפגיעה בתעסוקה, הרי שבשל חומרת המעשים, מיהות ומספר הגורמים אליהם הופנו המעשים, ויתר הנסיבות שפורטו, אני סבורה כי יש מקום לסטיה מהמתחם עד כדי ויתור על מאסר באופן מוחלט והמרת העונש בשל"צ. לצד ההקלה בענישה יש מקום להמשך ההליך הטיפולי ולהטלת צו מבחן וענישה נלווית.

ככל שעתירת ההגנה היא לסטיה ממתחם הענישה גם ביחס לנאשם 2, בשל העדר עבר פלילי והתנהלות שהיא נורמטיבית, לא מצאתי כי מתקיימים שיקולי שיקום המצדיקים תוצאה זו. אמנם נטען על ידי ההגנה כי לנאשם 2 אין צורך טיפולי, עם זאת התרשמות הגורמים המקצועיים אינה כזאת, ולחוסר נכונותו של נאשם 2 לבחון את צרכיו הטיפוליים יש משמעות, ואף להמלצתו המקצועית הטיפולית והעונשית של שמ"ב יש משמעות.

סיכומי של דבר, בשל מסקנתי כי יש מקום לקיצור תקופת המאסר של נאשם 1 מתחת למתחם הענישה, יהיו עונשיהם של שני הנאשמים בסופו של דבר זהים למרות השוני במעשים ובמתחמי הענישה.

הענישה הקונקרטית

בגזירת הדין אני לוקחת בחשבון את השיקולים הבאים:

ראשית, הנאשמים הודו וחסכו זמן שיפוטי.

שנית, שני הנאשמים הביעו חרטה. אעיר בהקשר זה כי התרשמות שירות המבחן היא שלקחת האחריות של נאשם 1 היא כנה ואמיתית והוא חש בושה על מעשיו, בעוד שלקחת האחריות של נאשם 2 היא פורמלית תוך התמקדות בפגיעה האישית שחוזה.

שלישית, נאשם 1 בעל עבר פלילי רלבנטי ישן בעיקרו נאשם 2 נעדר עבר פלילי.

רביעית, נאשם 1 עובר הליך טיפולי, נאשם 2 לא היה מעוניין בטיפול.

חמישית, המעשים בוצעו בשנת 2012 ויש משמעות לזמן שחלף לענין העובדה שלא נפתחו תיקים חדשים. לא הועלו טענות של חלוף זמן ושיהוי, לאחר שהדחיות הממושכות מאז הכרעת הדין במחצית שנת 2014 נבעו מהצרכים הטיפוליים והוצהר שלא יטענו טענות בעניין זה.

שישית, לאור הזמן שחלף, מאמצי השיקום של נאשם 1 והעדר העבר של נאשם 2, איני סבורה כי נדרשת החמרה בענישה לשם הרתעה אישית או הרתעת הרבים.

שביעית, אני לוקחת בחשבון את הנסיבות האישיות של הנאשמים כפי שעלו מהתסקירים ומהטיעונים, לרבות גילם הצעיר והפגיעה הנטענת בפרנסה.

אשר על כן, אני גוזרת על כל אחד מהנאשמים את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של חודשיים, שירוצה בדרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות לנאשם 1 בשווים עמותה לשיקום תעסוקתי, ולנאשם 2 במועדון לרכיבה טיפולית או במקום אחר שיקבע הממונה.

הנאשם 1 יתייצב במפקדת מחוז מרכז ביום 13.11.16 שעה 19.7.15, לתחילת ריצוי עונשו.

הנאשם 2 יתייצב במפקדת מחוז מרכז ביום 13.11.16 שעה 8:00, לתחילת ריצוי עונשו.

הובהרה לנאשמים המשמעות של אי עמידה בתנאי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של שלוש שנים והתנאי שהנאשמים לא יעברו עבירות אלימות, למעט איומים, ולנאשם 1 גם עבירות כלפי שוטרים.

מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, לתקופה של שלוש שנים והתנאי שהנאשמים לא יעברו עבירה של היזק לרכוש.

3. קנס בסך 500 ₪, או יום מאסר תמורתו, לכל אחד מהנאשמים. הקנס ישולם עד ליום 15.11.16.

4. פיצוי לע.ת. 1 ו- 2 בסך 1,000 ₪ כל אחד, שישולם בחלקים שווים על ידי הנאשמים, **ב - 2 תשלומים חודשיים ושווים ורציפים, שהראשון בהם ביום 2.10.16. לא ישולם תשלום תעמוד יתרת החיוב לפירעון.**

פרטי המתלוננים נמסרו על-ידי המאשימה.

5. בהסכמת נאשם 1, ניתן בזאת צו מבחן לתקופה של 12 חודשים. **מובהר לנאשם, כי אם לא ימלא אחרי תנאי הצו, מוסמך בית-המשפט לחזור ולגזור את דינו.**

6. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות/לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום ד' אלול תשע"ו, 07/09/2016 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי , שופטת